

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2011. év október hó 4. napján** megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A zsarolás büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt **I. r. vádlott és társai** ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 18.B.27/2010/41. számú ítéletét I. r., II. r., és III. r. vádlottal szemben megváltoztatja:

A II. r. vádlott hivatali visszaélés büntettének értékelt cselekményét visszaélés személyes adattal büntettének (Btk. 177/A. § (1) bekezdés a) pont és (2) bekezdés) **minősíti.**

Az I. r., a II. r., és a III. r. vádlottal szemben a pénzmellékbüntetés kiszabását **mellőzi.**

A Pest Megyei Bíróságon Bny.86/2010/I. számon nyilvántartott, az 1., 3., 4., 6., 7., 8., 9., 13., 14., 19. sorszám alatt kezelt tárgyak elkobzását mellőzi, és lefoglalásuk megszüntetése mellett megsemmisítésüket rendeli el.

A 18. sorszám alatt nyilvántartott és a Pest Megyei Rendőr-főkapitányságon T-3/761/2010. számon bevételezett 2 db Parabellum 9 mm önvédelmi fegyverhez tartozó tár elkobzását mellőzi és lefoglalásuk megszüntetése mellett a Bács-Kiskun Megyei Rendőr-főkapitányság Igazgatásrendészeti Osztályának megküldi további intézkedés végett.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., a II. r., és a III. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a **IV. r. vádlott** tekintetében hatályon kívül helyezi, és a Pest Megyei Bíróságot új eljárásra utasítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 19.200,- (tizenkilencezer-kettőszáz) forint bűnügyi költségből az I. r. vádlott 10.200,- (tízezer-kettőszáz) forintot köteles az államnak megfizetni, egyben megállapítja, hogy a IV. r. vádlottal szemben a másodfokú eljárásban 9.000 (kilencezer) forint bűnügyi költség merült fel.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Pest Megyei Bíróság a 2010. év október hó 4. napján kihirdetett 18.B.27/2010/41. számú ítéletével az I. r. vádlottat felbujtóként elkövetett zsarolás büntettének kísérlete (Btk. 323. § (1) és (2) bekezdés c/ pontja) miatt 2 év börtönre, 4 év közügyektől eltiltásra és 600.000,- forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

A II. r. vádlottat társtettesként elkövetett zsarolás büntettének kísérlete (Btk. 323. § (1) bekezdés és (2) bekezdés c/ pontja) és hivatali visszaélés büntette (Btk. 225. §) miatt halmazati büntetésül 3 év börtönre, 4 év közügyektől eltiltásra és 300.000,- forint pénzbüntetésre ítélte.

A III. r. vádlottat társtettesként elkövetett zsarolás büntettének kísérlete (Btk. 323. § (1) és (2) bekezdés c/ pontja) miatt 2 év 6 hónap börtönre, 4 év közügyektől eltiltásra és 400.000,- forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

A IV. r. vádlottat - távollétében - társtettesként elkövetett zsarolás büntettének kísérlete (Btk. 323. § (1) és (2) bekezdés c/ pontja) miatt 2 év 6 hónap börtönre, 4 év közügyektől eltiltásra és 300.000,- forint pénzmellékbüntetésre ítélte.

Az I., II. és a IV. r. vádlottak esetében az előzetes fogva tartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította.

Valamennyi vádlottnál rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetése esetére, annak 10.000,- forintkénti átváltoztatásáról egy-egy napi börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre.

Az eljárás során lefoglalt bűnjeleket részben elkobozta, részben a lefoglalásukat megszüntette és kiadni rendelte a II. illetve a IV. r. vádlott részére.

Kötelezte a vádlottakat - a felmerülés arányában, illetve egyetemlegesen - a bűnügyi költség egy részének megfizetésére, míg a fennmaradó, a vádlottak terhére nem róható költséget az állam viselte.

Az első fokú ítéletet az ügyész tudomásul vette, ellene az I. r., a II. r. vádlott és védőik elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért, míg a III. r. vádlott és védője, valamint a IV. r. vádlott védője enyhítésért fellebbeztek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.936/2010/1. számú átiratában - és képviselője a nyilvános ülésen - a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást hibamentesen állapította meg, és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Mindössze azt kifogásolta, hogy az ítélet félreérthető szóhasználattal jelölte meg, hogy a tényállást az 1. számú tanú tanúvallomását mellőzve állapította meg. Kifejtette, hogy az, hogy a tanú valamely eseményről csak közvetett, másoktól származó információkkal rendelkezett nem ad alapot az egyébként törvényesen beszerzett vallomás mellőzésére, annak az információ bizonyító ereje vonatkozásában lehet jelentősége. Erre viszont helyesen utalt is az ítélet akkor, amikor a tanú vallomásának az egyes egyéb tanúk szavahihetőségének, vallomásaik hitelt érdemlőségének a vizsgálatánál jelentőséget tulajdonított. Ezért indítványozta az indokolást akként pontosítani, hogy a megyei bíróság a tényállás megállapításánál az 1. számú tanú tanúvallomását, mint közvetett bizonyítékot vette figyelembe.

Egyebekben a bűnösség megállapítása és minősítése az ügyészi álláspont szerint törvényes, a minősítésre vonatkozó jogi indokolás pedig helytálló.

A bűnösségi körülmények megjelölését alaposnak tartotta azzal a helyesbítéssel, hogy a II. r. vádlott esetében a halmazatot súlyosító körülményként kell értékelni, mivel a büntetés tartamát nem a halmazatnak a kerettágító lehetőségét alkalmazva határozta meg.

A kiszabott büntetéseket megfelelőnek tartotta.

Minderre tekintettel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Pest Megyei Bíróság ítéletét hagyja helyben.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen módosított tartalommal tartotta fenn a fellebbezését, ekként már nem vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és a fellebbezését csak enyhítésért tartotta fenn. Álláspontja szerint az I. r. vádlott szerepéhez, valamint az enyhítő körülmények nagy számához képest aránytalanul súlyos az I. r. vádlottal szemben alkalmazott büntetés. Emellett a kiszabott pénzmellékbüntetés megfizetésére a védelem szabadulását követően részletfizetést kért.

A II. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezését fenntartotta, így a zsarolás bűncselekménye vonatkozásában a II. r. vádlott felmentésére tett indítványt, kifejtve azon álláspontját, hogy a II. r. vádlott esetében az önkéntes elállás megállapítható és egyben vitatta, hogy befejezett kísérletről lenne szó. A sértetti oldalt tekintve csak azért folytatódott a cselekménysor, mivel a sértett rendőrséghez fordult és a rendőri akció miatt vett részt a további történetekben. Ezért a kísérlet befejezetlennek tekintendő.

A zsarolás büntette alóli felmentés mellett a hivatali visszaélés büntette miatt pénzbüntetésre kérte enyhíteni a kiszabott szabadságvesztést. Másodlagosan enyhítésért bejelentett fellebbezését is fenntartotta, és az enyhítő körülmények túlsúlyára tekintettel a szabadságvesztés mértékének a csökkentését kérte.

A III. r. vádlott védője az enyhítésért bejelentett fellebbezését fenntartotta, a tényállást nem vitatta és hivatkozva az enyhítő körülményekre a törvényi minimumban kérte meghatározni a III. r. vádlottal szemben kiszabandó szabadságvesztés büntetést és ennek a próbaidőre felfüggesztésére tett indítványt.

A IV. r. vádlott védője szintén fenntartotta az enyhítésért bejelentett fellebbezését és az enyhítő körülményekre figyelemmel ugyancsak felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabására tett indítványt.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán a megbánásának adott hangot és úgy nyilatkozott, hogy amennyiben nem enyhítenék a büntetését, részletekben fizetné a kiszabott pénzmellékbüntetést.

A II. r. vádlott az utolsó szó jogán a családi problémáira hivatkozott, bocsánatot kért és hangsúlyozta, hogy nem vett részt az elkövetésben a cselekmény végén.

A III. r. vádlott az utolsó szó jogán a védője által elmondottakhoz csatlakozott.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok alapján eljárva az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy a megyei bíróság az I., II. és III. r. vádlottak vonatkozásában maradéktalanul betartotta a büntetőeljárás szabályait, azonban a bírósági eljárás során az ismeretlen helyre távozott IV. r. vádlott esetében a távollévő terhelttel szembeni eljárás szabályait nem tartotta meg maradéktalanul, ekként sem a 2010. év augusztus hó 31., sem a 2010. év október 4. napján megtartott tárgyalásra nem idézte meg a távollévő a IV. r. vádlottat a hirdetményi kézbesítés szabályai szerint (Be. 70. § (5) és (6) bekezdés), illetve nem tartotta be a Be. 530. § (2) bekezdésében foglaltakat sem.

Ennek következtében a Be. 5. §-ának (1) és (3) bekezdésében írt védelemhez (védekezéshez) való joga sérült a IV. r. vádlottnak.

A távollétes eljárás olyan kivételes eljárás, amely esetében éppen a terhelt távolléte miatt fokozottan kell érvényesülnie a garanciális szabályoknak, így a távollévő terhelt hirdetmény útján történő idézése, a védelem joga alapelve érvényesülésének a lehetőségét teremti meg számára amellet, hogy a kötelező védelem is ugyanezen alapelv érvényesülését szolgálja.

A távollévő terhelt idézésének elmaradása olyan - csak látszólag formai - mulasztás, amely a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárási szabálysértés, amely lényeges hatással volt az eljárás lefolytatására, mivel az eljárásban résztvevő IV. r. vádlott a törvényes jogait így eleve nem gyakorolhatta, illetve ezek gyakorlásában korlátozva volt.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pest Megyei Bíróság ítéletét a Be. 375. § (1) bekezdése alapján a IV. r. vádlott vonatkozásában hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

Az ítéltábla a Be. 378. § (1) bekezdése értelmében a megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásként mindössze az eljárási szabályok fentiek szerinti betartására hívja fel az elsőfokú bíróság azzal, hogy a bizonyítás törvényességének

a szem előtt tartása mellett az I., II. és III. r. vádlottakat tanúként kell kihallgatni, egyebekben pedig a Be. 404. § (4) bekezdésében foglaltak alkalmazhatók a tárgyaláson.

A megismételt eljárásban figyelemmel kell lenni a Be. 405. §-ában foglaltakra is, mivel a IV. r. vádlott terhére sem jelentett be az ügyész fellebbezést.

Az előbbieken túlmenően az ítélőtábla megállapította, hogy az I., II. és III. r. vádlottak vonatkozásában a megyei bíróság eleget tett ügyfelderítési kötelezettségének, a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelési körébe vonta, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve alaposan mérlegelte, e tevékenységéről részletesen számot adott. Az elsőfokú bíróság a logika szabályait is betartva okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékot, mely részében és miért fogadott el.

A Pest Megyei Bíróság tényállását az I. r. vádlott bűnösséget tagadó, a II. r. vádlott bűnösséget részben, a zsarolás büntetében tagadó (a hivatali visszaélést a II. r. vádlott beismerte) vallomásaival szemben elsősorban a III. r. vádlott nyomozati vallomásaira, a IV. r. vádlott vallomásaira, továbbá a sértett és a további tanúk vallomásaira, valamint az egyéb, tárgyalás anyagává tett okiratokra, stb. alapította.

Az ítélőtábla kisebb körben a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottnan kiegészítette az elsőfokú bíróság tényállását az iratok tartalma alapján alábbiak szerint:

- Az I. r. vádlottat a Kunszentmiklósi Városi Bíróság a 2011. év május hó 30. napján jogerős 6.B.84/2007/28. számú, illetve a Bács-Kiskun Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság 2.Bf.66/2010/18. számú határozatával zsarolás büntette, garázdaság vétsége és testi sértés büntette miatt 2 év börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.
Elkövetési idő 2007. év július hó.
- A II. r. vádlottat a Bács-Kiskun Megyei Bíróság a 2011. év január hó 11. napján jogerős 11.B.22/2009/33. számú, illetve a Szegedi Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság Bf.I.375/2010/10. számú határozatával vesztegetés büntette, visszaélés személyes adattal büntette és közokirat-hamisítás büntette miatt 3 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra, továbbá 300.000,- forint pénzmellékbüntetésre és végleges hatályú rendőri foglalkozástól eltiltásra ítélte (a másodfokú eljárás során beszerzett új erkölcsi bizonyítványok, valamint a Szegedi Ítélőtábla által megküldött Bf.I.375/2010/10. számú határozata alapján).
- A tényállást az ítélet 8. oldal utolsó bekezdésében, illetve a 9. oldal első bekezdésében alábbiakkal egészíti ki, illetve pontosítja:
A sértett 2007. év június hó 7. napján, a reggeli órákban felhívta apját, az 1. számú tanút annak érdekében, hogy segítsen előkeríteni a vádlottak által

követelt 3.000.000,- forintot. Az 1. számú tanú azonban előbb tanácsot kért egy ügyvéd ismerősétől, aki azt javasolta, hogy tegyen feljelentést az ügyben. A sértett ezt követően 2007. év június hó 7. napján 12 óra 39 perckor a Budapesti XIII. Kerületi Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályán feljelentést tett. Ezt követően a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság Felderítő Osztálya rendőri akciót szervezett a sértett részvételével az esti találkozóra. A sértett a gépkocsijával ment a 1. számú-Benzinkúthoz, mellette a gépkocsiban egy rendőr is helyet foglalt. A sértett és a III. r. vádlott, valamint a vele lévő társa folyamatos telefonos kapcsolatban álltak a találkozó körüli időpontban. Ennek során a vádlott és társa közölték, hogy a találkozóhely közelében vannak és észlelték a sértett mellett lévő személyt, valamint rendőri jelenlétre is gyanakodtak, ezért folyamatosan próbálták a találkozó helyszínét változtatni. Végül a találkozóra, illetve a pénzátadásra a rendőri jelenlét gyanúja miatt, továbbá amiatt, hogy a benzinkúton kamera üzemelt, nem került sor, az újabb találkozóhelyben pedig nem tudtak megállapodni a sértettel. (A sértett és 1. számú tanúk vallomásai alapján.)

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban mindössze annyiban kell pontosítani, illetve helyesbíteni az elsőfokú bíróság által az indokolásban rögzítetteket - egyetértve a fellebbviteli főügyészség indítványában foglaltakkal -, hogy a megyei bíróság a tényállását valójában nem 1. számú tanú vallomását mellőzve állapította meg, hanem azt, mint közvetett bizonyítékot vette figyelembe.

Az első fokú ítélet indokolása pontosan és helytállóan rögzíti azt, hogy a tanú vallomásának az egyes egyéb tanúk szavahihetőségének, vallomásaik hitelt érdemlőségnek a vizsgálata körében volt jelentősége és azt erre vonatkozóan értékelte. Egyebekben pedig a fenti kiegészítésre tekintettel az ítéletábra megállapította, hogy 1. számú tanú vallomása a tényállást érintően közvetlenül is értékelésre kellett, hogy kerüljön.

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú felülbírálat alapját képezte.

A Pest Megyei Bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és a zsarolás cselekményét illetően törvényes a vádlottak által elkövetett bűncselekmény minősítése is. Részletes és meggyőző indokolással adott számot arról, hogy sem a III., sem a II. r. vádlott javára nem állapítható meg az önkéntes elállás. Az irányadó (kiegészített) tényállás alapján egyértelmű, hogy a vádlottak részéről a találkozó, azaz a cselekmény tényleges befejezése, csak a külső körülmények kényszerítő hatása (rendőri jelenlét gyanúja) miatt maradt el, míg a II. r. vádlott esetében mindössze annyi történt, hogy személyesen a sértettel való találkozás, a pénzátvétel megkísérlésében nem vett részt, azonban társaival - akik a helyszínen folytatták a bűncselekmény végrehajtását - telefonon eközben is tartotta a kapcsolatot, így nem hogy nem akadályozta az elkövetést, hanem a szervezésben, lebonyolításban ekként részt vett, így fel sem merült az, hogy ténylegesen felhagyott volna a bűncselekmény elkövetésével.

Tévedett azonban a megyei bíróság akkor, amikor a II. r. vádlottnak azon további cselekményét, mely szerint a sértett adataira nézve saját azonosítójával lekérdezést hajtott végre, hivatali visszaélésként minősítette. A 3/2007. BJE határozat értelmében, amennyiben az elkövető egy cselekménnyel valósítja meg a hivatali visszaélés büntettét (Btk. 225. §), valamint a hivatalos személy által elkövetett személyes adattal visszaélés büntettét (Btk. 177/A. § (2) bekezdés) a bűnösség ezen utóbbi bűncselekményben állapítandó meg a specialitás elve alapján. Jelen ügyben ezen utóbbi bűncselekmény tényállási elemeinek megvalósulását illetően a személyes adattal visszaélés, illetve annak hivatalos minőségben való elkövetése a II. r. vádlott részéről különösebb magyarázatra nem szorul, míg a jelentős érdeksérelem megállapítása kapcsán azt kell kiemelni, hogy a sértett adatainak lekérdezése révén nyert információkat (is) felhasználva követték el sérelmére később a zsarolás büntettét. Ekként a II. r. vádlott magatartása tényállásszerű a visszaélés személyes adattal büntette vonatkozásában is, így a Fővárosi Ítéltábla az azonos büntetési tétellel fenyegetett hivatali visszaélés büntette helyett a II. r. vádlott cselekményét visszaélés személyes adatokkal büntettként minősítette (Btk. 177/A. § (1) bekezdés a/ pontja, (2) bekezdés).

A Pest Megyei Bíróság a bűnösségi körülményeket lényegében feltárta, azonban elmulasztotta a II. és III. r. vádlottak terhére értékelni súlyosító körülményként azt, hogy a sértett lakásába hivatalos eljárás színlelésével, éjjel, fegyveresen és csoportosan mentek be és maradtak bent.

Ezen körülményeket az elsőfokú bíróság ítéleti tényállása maradéktalanul tartalmazta és amelyek egyébként a magánlaksértés büntettének megállapítására lehetnének alkalmasak, azonban az ügyész, bár a történeti tényállásban leírt cselekményről volt szó (és a sértett emiatt megtette feljelentését), azt vád tárgyává nem tette, ezért annak önálló bűncselekménykénti értékelése a bíróság részéről nyilvánvalóan a vádelv sérelmét jelentette volna.

Ekként viszont súlyosító körülményként kellett értékelni azokat az elkövetők terhére.

A Fővárosi Ítéltábla az I., II. és III. r. vádlottakkal szemben kiszabott büntetéseket törvényesnek tartotta, amely büntetések megfelelnek a büntetési céloknak, és eleget tesznek a belső arányosság követelményeinek is, azonban mindhárom vádlott esetében mellőzte a pénzmellékbüntetés kiszabására vonatkozó rendelkezést, tekintettel arra, hogy a már hosszabb ideje fogva tartásban lévő vádlottak egyike sem rendelkezett megfelelő jövedelemmel, illetve megfelelő vagyonnal.

A Fővárosi Ítéltábla mellőzte a megyei bíróságnak az elkobzásra vonatkozó rendelkezését valamennyi érintett bűnelv esetében, tekintettel arra, hogy azok a bűncselekmény elkövetésének nem eszközei, azzal nem voltak összefüggésbe hozhatók, illetve nem álltak összefüggésben a II. r. vádlott egyéb, jelen eljárástól a nyomozás során elkülönített és más büntetőeljárásban elbírált bűncselekményeivel sem.

Ezért e bűnjelek vonatkozásában az ítéltábla a lefoglalásuk megszüntetése mellett a megsemmisítésüket rendelte el, kivéve a 2 darab Parabellum 9 mm-es önvédelmi fegyverhez tartozó tárat, e bűnjeleket a Bács-Kiskun Megyei Rendőrkapitányság Igazgatásrendészeti Osztályának küldte meg további intézkedés végett, tekintettel arra, hogy a nyomozati iratokból megállapíthatóan az előbbi rendőri szerv azokra nézve már határozatot hozott, így a jelen eljárás keretében az elkobzásukról külön rendelkezni nem kellett.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pest Megyei Bíróság ítéletét az I., II. és III. r. vádlottak vonatkozásában a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg az ítélet egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján ezen vádlottakra vonatkozóan helybenhagyta, ellenben a korábbiakban írtak szerint a IV. r. vádlottra nézve azt hatályon kívül helyezte.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2011. év október hó 4. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 18.B.27/2010/41. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.396/2010/11. számú ítéletében írt változtatásokkal I. r., II. r., III. r. vádlottal szemben jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2011. év október hó 4. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:
tisztviselő

